

Въ стаята нахълтаха десетина момъка съ нови дрехи и писани кри-
ваци. Тѣ изпѣха нѣколко коледар-
ски пѣсни, пиха вино и тръгнаха.

— Че много бързате. Да бѣхте
поседнали, — покани ги баба Цона.

— Не сме. Но дѣдо ти Ставри е
най-стариият станеникъ въ селото, —
каза Гюржиниятъ баща.

— А, ти, Петьо, не съжелявашъ
ли, че дойде? — попита Гюрга. —
Ние не правимъ елха.

— Хъмъ, да
не съмъ мал-
ко дете, та да
се залъгамъ
съ играчки,
— отговори
бързо Петьо.
— Много,
много съмъ
доволенъ, че
заедно съ
васъ посрещ-
нахъ Коледа.

— Отъ васъ започваме. Докато
обиколимъ селото, ще съмне, — от-
върна четникътъ.

— Хайде, догодина съ здраве! —
изпрати ги дѣдо Ставри.

— Защо пъкъ отъ васъ започ-
ватъ? Вие ли сте най-богатитѣ? —
любопитствува Петьо.

— Старитѣ български обичаи сж
хубави. Всѣки българинъ трѣбва да
ги знае и да ги тачи, — намѣси се
дѣдо Ставри.

— А сега, време е вече да спи-
те, — прекъсна разговора Гюргина-
та майка и поведе децата къмъ дру-
гата стая.

Мария Пиронкова

ВЕЛЕСЪ.

Нависоко се издигатъ
къмъ небето хълма два:
върху тѣхъ снага простира
Велешката твърдина.

А презъ нея Вардаръ вие
мжтна грива и лети —
и лети, като стихия,
къмъ безбрѣжни широти.

Буденъ градъ отъ време бурно,
кжтъ, омаенъ и свещенъ —
тукъ просторътъ е лазуренъ,
тукъ Жинзифовъ е роденъ.